

Prefaci

Carles Soldevila, en una certa nota de
dedicada al volum ^{que emfa} En primera serie
d' "Homenajes", considerava que aquest títol
és qüestionable i dispendios. Al seu entendre,
la paraula homenajes, en català, té en la
nossa llengua, un significat més aviat
inconvenient. El prof. Antoni Vilanova, en
un paper sobre el mateix síl·labo - epigràfic
d'èpica rambolera i diu que esta "titulada grotesca-
ment, en un tipus maliciós i desenfadat". A-
questa malícia i desenfadat em fan referen-
cia, però de mi!

No estic pas segurament dels apunts apres-
cions. Homenajes, en català, no té cap sentit
incanvencional i despectiu ni cap matís uc-
ciosa. Aquest qüestionament és més aviat
pública a persones singulars, de personalitat
grossa, i de minoria, i de la qual, l'ús de
ment d'una paraula que a l'època del
nomen de família l'hi calia i de la qual, l'ús
de la paraula forava
devada qüestionable, que la burgesia
amb tanta eficàcia dirigida, i de la qual, l'ús
segurament el motiu liberal. Decadent de la
paraula, ha caigut completament i s'ha
esvaït. Homenajes, val dir avui, el que en la
nostre llengua volgué dir sempre.

Si a través de vides indolents, que volen ésser
fins, no em persona per la molestia de
parar el cos de seu eloc. Però a través de
persones molt cultivades, perfectes concepcions
de la llengua i havia estat una de les
sideracions me aportat a aquesta petita defen-
cia tots els elements que expliquen, de part
meu el seu sentit. Vaig dir en el prefaci
de la primera serie d' "Homenajes" que les
persones que m'han deixat un recat me
precis foren aquelles que em suscitaven
més curiositat en els coneixements. Aquests
suscepcions, impliquen una admiració

